

Alina Cosma

Ducele de Castle

Fiica regelui

Capitolul 1

Ostașii răvășeau încăperile palatului părăsit, servitorii plecaseră imediat după moartea stăpânei lor.

Comandantul aștepta într-o sală, odihnindu-se pe un jilț.

- Am găsit ceva în temniță! îi aduse la cunoștință un ostaș.

Bărbatul, cam tânăr pentru a fi comandantul întregii oștiri a țării, se ridică și îl urmă. Într-o încăpere întunecată din pivnița palatului era închisă o ființă. Se opri în ușă și zări o siluetă în beznă.

- Vai, ce duhoare! exclamă comandantul, ducându-și mâna la gură.

- Ce facem cu ea? întrebă ostașul.

- O femeie?!

- O fată!

- De ce este închisă?

- Nu vorbește. Dar pare să fie ținută de mult timp aici. Ce facem?

- Nu cred că s-ar fi ostenit să țină o servitoare aici. Duceți-o la palatul regal! zise îndepărtându-se. Sau mai bine la castelul meu... se răzgândi în capătul coridorului.

Înainte de a se înnopta, comandantul ajunse la reședința proprie, un palat în toată puterea cuvântului. Urcă grăbit la etaj, în odaia sa, iar după ce se spălă, coborî să ia masa. Un bătrân se apropie de el.

- Ramon! Ai apărut!

- Porunciți, stăpâne!

- Ceva nou?

- Nimic, în afară de fata pe care ne-ați trimis-o astăzi!

- Fata! Am uitat! Ai reușit să afli ceva de la ea?

- După ce ostașii au adus-o, le-am spus femeilor să o spele și să o îmbrace. Nu vorbește, poate nu știe vorbi! Nu iese din odaie, femeile au spus că s-a spălat singură.

- Află de ce era ținută închisă.

- Voi mai încerca.

Bătrânul ieși din încăpere.

În seara următoare majordomul se prezentă la raport.

- Fata refuză să comunice.

Zilele treceau fără ca bătrânul majordom să afle ceva de la fată.

Era o dimineață însorită de duminică. Majordomul asculta indicațiile pe care i le dădea stăpânul său care stătea lângă fereastră, privind afară. La un moment dat observă o tânără furișându-se pe lângă zidul care împrejmuia curtea uriașă.

- Cine este?

Majordomul îl văzu încruntându-se și se apropie de fereastră.

- Este fata pe care ați adus-o!

Nu o văzuse niciodată până în clipa aceea, iar ființa de afară nu semăna cu ce și-ar fi putut închipui.

- Nu mi-ai mai spus nimic despre ea! îi spuse majordomului, urmărind-o cum se îndepărtează spre zidul de piatră.

Nu îi vedea fața prea bine, dar îl uimea părul ei auriu, care îi cădea liber, în bucle mari, pe spate.

- N-ați mai întreat...

- Ce face?

- Cam nimic. Acum cred că fuge. Să trimit să o aducă înapoi?

- Nu! răspuse bărbatul categoric, apoi ieși din încăpere.

Tânăra se opri. Respira greoi. În depărtare se auzi galopul unui cal. Porni la fugă din nou.

- Oprește-te! îi strigă călărețul, apropiindu-se.

Fata își continuă fuga, abia respirând. Bărbatul o prinse de păr, oprind-o cu un țipăt de durere. Descălecă fără să-i dea drumul părului lung și mătăsos.

- Ți-am spus să te oprești! Unde fugi?

Fata își coborî privirea.

- Te-am întreat unde fugi?!

O prinse cu brutalitate de bărbie și îi ridică fața. Tresări când îi văzu ochii albaștri ca cerul, încadrați de gene negre, lungi, fața albă și buzele înflăcărate. Era de o frumusețe răvășitoare. O prinse de braț, dar simți un fior și făcu un pas în spate.

- De ce fugi? întrebă el pe un ton mai temperat.

- De ce sunt ținută prizonieră?

Vocea îi era feminină, firavă, dar fermă.

- Nu ești prizonieră.

- Atunci, pot merge unde vreau?

Îl derutau ochii ei triști.

- Ai unde să mergi?

Fata își coborî privirea și nu răspuse.

- Dacă nu ai unde, de ce fugi?

- Nu îmi place la palat.

- Eu sunt stăpânul aici! Ce nu îți place?

Își ridică privirea și se uită în ochii lui. Era încruntată. Știa că dacă nu se întorcea de bună voie, o va obliga.

- Ne întoarcem? întrebă el încălecând.

De la înălțime putea să o observe mai bine. O lăsă să treacă înainte.

- Cum te numești?

Fata nu-i răspuse.

- Ne-ai lăsat impresia că nu știi să vorbești!

Ea își continuă drumul în tăcere.

- Sunt convins că nu vrei să-mi spui de ce erai ținută în temniță!

- Pentru binele meu!

- Pentru binele tău?! În mizeria aceea?!

Ajunși la palat, el descălecă și dădu hamurile calului în mâinile unui servitor care își făcu apariția. Apoi intră, urmat de ea.

- Ramon, te rog să-i oferi domniței ce dorește.

Majordomul clipi, fără să înțeleagă. Stăpânul plecă, lăsându-i singuri.

- Ce dorești?

- Nimic! răspuse fata îndepărtându-se.

Majordomul rămase uimit. Apoi se îndreptă în direcția în care o luase stăpânul său.

- Vorbește! exclamă bătrânul majordom.

- Am observat!

- Până acum nu a scos un cuvânt!

- Încearcă să afli cine este!

Fata continuă să nu comunice cu nimeni.

- A trecut o lună și nu ai aflat nimic de la ea! își dojeni comandantul omul de încredere.

- Nu știu cum ați făcut-o să vorbească, dar cu noi nu scoate un cuvânt!

- Eu am destule pe cap să mă ocup și de prostia asta! Încearcă să îi câștigi încrederea, dacă trebuie.

- Credeți că aș reuși?!

Era o vară caniculară.

Avu loc o nouă luptă. Comandantul rămase după bătălie câteva zile la propria reședință.

- Ce mai face străina noastră? își întrebă într-o bună zi majordomul. Ai reușit să scoți ceva de la ea?

- Nu prea, dar v-am ascultat sfatul și am încercat să-i fac pe plac, pentru a-i câștiga încrederea. Am aflat că știe să scrie și să citească. Are un stil aparte de a se îmbrăca...

- Adică?!

- S-a apucat să-și modifice hainele într-un fel pe care nu l-am mai văzut. Femeilor de pe aici nu prea le place felul cum se îmbracă.

- Nu prea înțeleg ce treabă are îmbrăcămintea cu ce te-am întrebat!

- Păi, poate are...

Stăpânul oftă exasperat.

- Altceva?

- Nu este proastă.

- Crezi că este periculoasă?

- Da.

Stăpânul său râse zgomotos.

- Nu prea arată a fiară sălbatică!

- V-a vrăjit?

- Crezi că e vrăjitoare?

- Nu pot să mă pronunț...

- Eu nu cred că e nici periculoasă, nici vrăjitoare!

- Eu sunt de părere că trebuie să fim foarte atenți cu ea.

În cursul zilei comandantul ieși să se plimbe călare prin pădurea din spatele palatului, unde se întâlni cu fata. Îi observă rochia dreaptă, care îi acoperea picioarele albe doar până mai jos de

genunchi, cu bretele late, legată peste mijloc cu o panglică. Rochiile care se purtau în acele locuri într-adevăr erau total diferite.

- Interesantă rochie! îi zise când ajunse în drept cu ea, fără să descalece.

Fata își ridică privirea fără să scoată o vorbă. Îl auzise apropiindu-se, observase că nimeni nu călărea în afara zidurilor, cu excepția lui. El simți din nou acel fior când îi întâlni privirea pătrunzătoare.

- Unde ai învățat să faci haine?

- Acasă.

- Unde ai crescut?

- Nu contează!

Ea privi în depărtare. El descălecă, se enervase. Nimeni nu cuteza să îl sfideze așa, cu excepția regelui.

- Cine te-a învățat să scrii și să citești?

- Am mers la școală.

- Copiii din familiile sărace nu fac școală.

- Mai ales dacă sunt fete!

Îl privi fix. Nu dădea niciun semn că i-ar fi teamă. El râse. Își ținea pumnii strânși pentru a-și tempera nervii.

- Bine! Am înțeles că nu îmi vei spune cine ești!

Fata îi aruncă o privire.

- Privirea ta spune multe despre clasa socială din care provii! Știi cine sunt eu?

- Mi-ar fi imposibil să nu știu, când toți îmi spun.

- Domniță, ce mă fac eu cu tine?!

- Lasă-mă să plec!

- Nu era o întrebare! se răsti el.

Făcu o mică pauză, apoi i se adresă din nou.

- Ești liberă să pleci unde vrei! Dacă nu ai unde, consideră-te oaspete în casa mea!

- Dacă aș pleca, aș fi urmărită!

- Bineînțeles!

- Și atunci, cum spui că sunt liberă?

Simți că îi îngheață inima sub privirea lui care arunca flăcări. Comandantul era un bărbat înalt, masiv, cu musculatura bine dezvoltată, încă nu trecuse de treizeci de ani. Avea niște ochi căprui,

aproape negri, pătrunzători, un păr negru ca tăciunele și piele arsă de soare. Avea trăsături frumoase, dar o mimică glacială.

- Dacă știi cine sunt, văd că ești destul de isteată să îți dai seama și singură ce îți este permis să faci și ce nu!

Ea se întoarse, parcă ignorându-i prezența și se îndepărtă încet. Îl irita la culme îndrăzneala ei, dar îl surprinse senzația că plutea pe deasupra covorului de iarbă. Încălecă și se întoarse în galop la palat.

- S-a întors fata? îl întrebă pe majordom spre seară.

- Din câte știu, nu.

- Ce face toată ziua?

- Se plimbă prin pădure.

- De unde știi că nu fuge?

- Credeți că are unde? Dacă ar fi avut, ar fi fugit. Oricum, am pus să fie urmărită!

- Pune-o la curățenie!

Majordomul rămase surprins.

- Să spele pe jos! continuă stăpânul.

- Dacă refuză?

- Biciuiește-o!

- Asta e o glumă! exclamă majordomul.

- Ți se pare că râd?

- Și cine ar trebui să o biciuiască? Eu?!

- Zilele astea ai făcut-o periculoasă! Acum ți-e milă de ea?

- Bine, stăpâne! Dar nu am lovit în viața mea o femeie! Și din câte știu, nici domnia ta! Pe lângă asta, nu știu dacă i-ați observat mâinile, nu sunt ale unei servitoare!

- Fă ce ți-am spus!

A doua zi dis-de-dimineață majordomul o anunță că trebuie să ajute la curățenie, dar fata nu se supuse.

- Stăpâne, fata a refuzat sarcinile pe care i le-am dat!

- Du-o în curte și dă-i câteva bice!

Cei doi bărbați porniră spre încăperea fetei, dar se întâlniră cu ea pe coridorul întunecat, îngenuncheată și frecând piatra șlefuită de pe jos. Comandantul se apropie.

- Aici nu ai spălat bine! strigă el arătându-i o pată cu piciorul.

Fata începu să ștergă pata fără să ridice privirea.

- Verific-o dacă își face treaba cum trebuie! îi spuse majordomului, îndepărtându-se.

După o vreme ea intră în încăperea unde el citea așezat într-un jilț.

- Ce poruncești să mai fac?

Tresări, nu o auzise când intrase. Își ridică privirea spre ea. Era transpirată și obosită.

- Cred că mai sunt locuri de spălat!

Ea ieși încet.

Era târziu în noapte. El se îndreptă spre odaia sa. În palat era liniște. La un moment dat auzi mișcare în capătul coridorului. Se îndreptă înspre acea parte și o găsi pe fată îngenunchată, spălând.

- Du-te și te culcă! zise el oftând.

- Încă nu am terminat, șopti ea epuizată.

- Am spus să te duci să te culci!

Fata se ridică, observându-i rochia însângerată din dreptul genunchilor.

A doua zi, în timp ce își luă micul dejun trimise după fată. Ea se apropie cu privirea coborâtă.

- Ia loc!

Ezită pentru o clipă, apoi ascultă ordinul.

- Știi să călărești?

- Nu.

- Vei învăța! Ramon se va ocupa de tine! Ce-ți fac genunchii?

Ea își ridică privirea și îi văzu surâsul diabolic.

Într-o dimineață auzi gălăgie când ieși pe coridor. Se apropie de locul cu pricina și o găsi pe fată certându-se cu una dintre tinerele servitoare.

- De ce vă certați? întrebă comandantul.

- Nu vrea să spele pe jos! răspunse servitoarea cu răutate.

- Nu sunt plătită pentru așa ceva, iar dacă mă obligi să mai spăl, prefer să fiu biciuită decât să fac munca unei puturoase.

- Pleacă! se răsti încruntat la ea.

Fata se îndepărtă în fugă.

- Este treaba ta să speli pe jos! strigă la servitoare.

Tânăra intrase în odaia ei, iar el o urmă, fără să ceară voie.

- Dezbracă-te! îi porunci comandantul.

Îi citi groaza pe chip. Începuse să tremure. Observă încăperea dintr-o privire și îl surprinse aerul feminin și curățenia.

- Ți-am spus să te dezbraci!

Glasul lui era mai calm, dar puternic.

Fata dădu doar din cap a împotrivire, însă el se apropie ca o vijelie și prinzându-i rochia de decolteu i-o rupse, descoperindu-i pielea albă. Fata își încrucișă mâinile pe piept, dar picioarele nu o mai ținură și se prăbuși. Se aplecă la ea și prinzând-o de braț, o ridică, trântind-o pe pat. Plângea, înecându-se. Se ridică cu greu, iar el se dădu la o parte, apoi se prăbuși la pământ și se târi spre ușă.

- Nu pleca! zise el pe un ton mai blând.

Plângea cu suspine.

- Te aștept în bibliotecă să vorbesc cu tine! zise el ieșind.

O aștepta de ceva vreme. Când se hotărî să meargă după ea, fata apără, îmbrăcată într-o rochie șifonată și largă, cu fața plânsă.

- Intră! zise el și închise ușa după ea.

Fata se sperie când trecu pe lângă ea și făcu câțiva pași în spate.

- Dacă doream să te am cu forța, aveam puterea să o fac! Dar nu vreau, deocamdată! zise el îndepărtându-se spre fereastră. Ia loc! Când îmi vei spune care e numele tău?

- Miriam, șopti ea.

- Mi-am dat seama că nu ești curtezană...

Făcu o pauză, cercetând-o din priviri.

- Așa este?!

Fata își ridică privirea. Îi văzu ochii triști și plânși, dar cu o privire pe care nu știu să o interpreteze.

- Curtezană?! se auzi glasul ei.

Doar atunci își dădu seama că fata era cu adevărat uimită.

- Mă grăbesc! Ziceai că știi să citești. Poți lua din bibliotecă ce cărți dorești, zise el ieșind.

La palatul regal îl aștepta regele.

- Unde ai fost?!

- Am avut de rezolvat o problemă, răspunse comandantul.

- Știi că nu îmi place să ajungi după mine! Am auzit că ai o fată nouă!

Comandantul îl privi cu neîncredere și dispreț. Îi cunoștea dorința de a controla totul și plăcerea de a face ce îi pofteste inima. Pe lângă asta era renumit pentru dezmățuri.

- Da, o servitoare pedepsită de stăpâna ei...
Regele își stinse curiozitatea la auzul cuvintelor lui.

*

- Ramon, ce mai face fata?
- Toată ziua este plecată.
- Văd că nu ești îngrijorat!
- Se întoarce ea când i se face foame.
- Și pe unde umblă?
- Călărește prin pădure.
- Deja știe călări?!
- A învățat repede. I-ați permis să ia cărți din bibliotecă?
- Da.
- Prea multă îngăduință pentru o străină despre care nu știți nimic!
- Vom afla mai multe la momentul potrivit!

Într-o altă zi o văzu plecând călare. Îi stârni curiozitatea și o urmări. Își opri calul și se aplecă să observe urmele proaspete de copite, dar pământul era uscat. Era o zi caniculară pentru un început de iunie. Porni pe jos, ținând calul de căpăstru. Umbla de o bună bucată de vreme și nu găsi nici urmă de fată. Începuse să își piardă răbdarea. La un moment dat, în depărtare observă calul ei și se hotărî să îl lase în urmă și el pe al lui. Erau departe de palat, spre granița domeniului. Nu înțelegea de ce se îndepărtase atât de mult. Se furișă, căutând-o. Era convins că se întâlnea cu cineva. Rămase uimit să o vadă stând pe mal.

Pârâul făcea o baltă limpede după o cădere mică de ape, apoi își continua cursul prin pădure. Fata era așezată pe iarbă și citea o carte. El oftă. Rămase ascuns la distanță. Așteptă o vreme, privind din când în când în jur să vadă dacă nu se apropie cineva. La un moment dat o văzu că lasă cartea pe iarbă. Era cumplit de cald, își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii. Ea se apropie de apă și o atinse cu piciorul gol. Și-ar fi dorit să se scalde și el, să se răcorească. Fata se întoarse brusc. Se ascunse după copac și privi în jur; nu se auzea nimic. Când își aruncă privirea în direcția ei, o văzu dezbrăcându-și rochia. Brațele îi căzură pe lângă corp, cu privirea blocată. Nu văzuse în viața lui o asemenea arătare fermecătoare. Își dădu seama că

rămăsese gură-cască și înghiți în sec. Dar ochii nu și-i putea lua de la formele perfecte ale trupului ei gol.

Își prinse părul lung într-un coc, apoi intră încet în apa cristalină și rece. Se aplecă și se udă pe brațe, apoi pe corp. Suspină adânc și intră și mai mult în undele limpezi, se lăsă în apă până la umeri și se spală. După câteva minute ieși. El se ascunse după trunchiul copacului. Apoi o privi din nou, îi zărea bine fața. Stătea în picioare, la soare, probabil să își zvânte pielea. Îi era imposibil să-și dezlipească privirea de la pielea ei de culoarea fildeşului. Era convins că nu era conștientă de frumusețea ei trupestă, după felul în care își ținea brațele deasupra capului, cu spatele ușor arcuit. Se aplecă după rochie și se îmbrăcă, apoi își desfăcu părul și porni printre copaci.

O urmări de la distanță. Era un vânător iscusit și știa să se furișeze după pradă, fără a fi observat. Fata se apropie de cal, iar după ce îl mângâie, încălecă și porni la trap spre palat. El se întoarse la apă și aruncându-și hainele, intră în pârâul rece. Își simtea trupul încins și încordat.

În următorul sfârșit de săptămână o urmări din nou.

Miriam se scălda în apa rece. Se sperie când auzi un cal care se apropia în galop. Se lăsă în apă; era prea târziu să iasă și să se îmbrace. Comandantul își opri calul pe mal, iar animalul se aplecă să soarbă din apă, potolindu-și setea.

- Ieși și îmbracă-te! se răsti la ea.
- Pleacă și voi ieși!
- Domniță, noi avem multe de vorbit, așa că, să nu mai amânăm! Ieși, altfel intru după tine!

Privirea lui era încruntată, dar observă o licărire ciudată în ochi.

În clipa următoare se auziră oameni apropiindu-se. El se întoarse cu calul în direcția aceea și își dădu seama că stârnise curiozitatea cuiva. Dintre copaci apărură trei bărbați cu haine nu prea îngrijite.

- Ce faceți aici? întrebă unul răsând, întors spre apă.
- Ați încălcat o proprietate! strigă comandantul la ei. Întoarceți-vă de unde ați venit!
- Și tu cine ești? întrebă altul.

Străinii erau înarmați, iar el nu, observă fata. Tremura, nu știa din ce cauză, a apei reci sau a fricii.